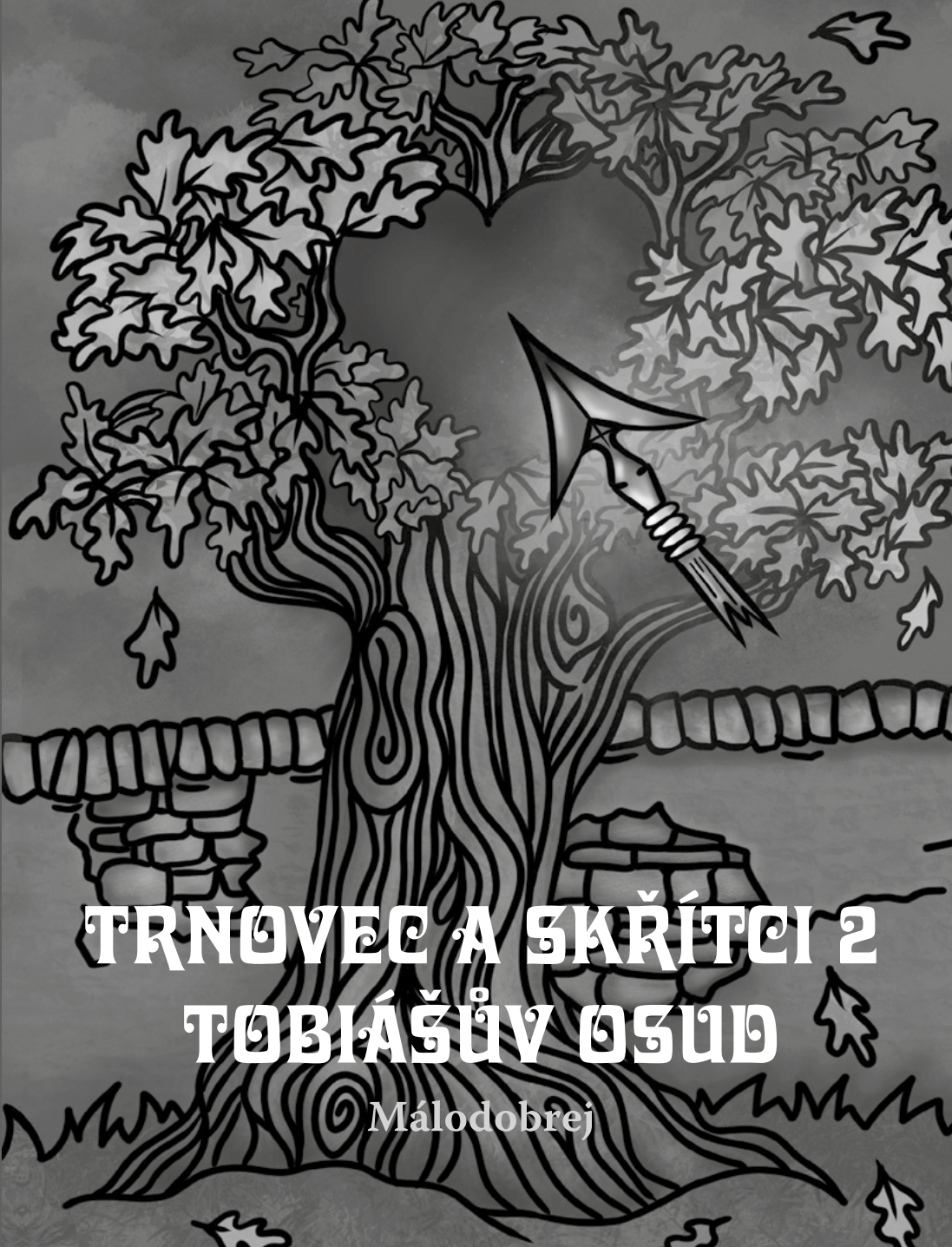


TRNOVEC A SKŘÍTCI 2
TOBIÁŠŮV OSUD

Málodobrej

e-bohə̃m

ı̇ṁṗṙı̇ṁı̇s



TRNOVEC A SKŘÍTCI 2 TOBIÁŠŮV OSUD

Málodobrej

Málodobrej

TRNOVEC A SKŘÍTCI 2

—

TOBIÁŠŮV OSUD

Vydal e-bohém v roce 2024 jako svou 16. tištěnou publikaci
a 343. e-knihu v edici Moderní próza
a imprimis jako svou 2. tištěnou publikaci.

Text © Málodobrej 2024
Ilustrace © Jitka Chlebounová, Julie Chlebounová 2024
© e-bohém 2024
© imprimis 2024

ISBN 978-80-7495-899-1 (e-bohém)
ISBN 978-80-87816-01-1 (imprimis)
ISBN 978-80-7495-893-9 (PDF)
ISBN 978-80-7495-894-6 (EPUB)
ISBN 978-80-7495-898-4 (MOBI)

*Pro lásky mého života M., A. a B.
Tento příběh jsem psal pro vás.*

*Děkuji svému drahému příteli V. R., který se na tuto cestu
se mnou vydal jako první.*

OBSAH

Část první / Mnohé se změnilo	11
V pasti	13
Lukostřelec	23
Noční rozhovor	35
Přivítání	43
Dóm smutku	53
Nakon	59
Sen o mechovém křesle	67
Trénink pokračuje	71
Pohřeb	75
Rozhovor s Olenem	83
Měsíční komnata	87
Brevíř	93
Rven	99
Porada ve třetím sále	109
Část druhá / Válka	115
Předsunuté pevnosti	117
Útěk	123
Poslové	127
Bitva o zahradní zeď	133
Boj v tunelech	143
Spálený keř	151
Hmyzí sněm	159
Hledání černého šípů	165
Správná cesta	177

Část třetí / Poslední bitva	185
Síly se shromažďují	187
Válečná porada	193
Světla ve tmě	199
Poslední bitva	205
Rodvinův útok	213
Trnovec	217
Ztráty	231
Návrat	239
Olen	247
Domů	253

ČÁST PRVNÍ

MNOHÉ SE ZMĚNILO

„Bojane... Bojane!“

„Dál, běžte dál, nezastavujte se!“

„Pozor, tlačí se na nás zleva!“

„Nemůžeme ven... Nemůžeme ven!“

V tunelu se rozléhala směs hlasů a spěchajících nohou, údery kovu na kov a zděšené výkřiky. Po stěnách tančily roztřesené stíny a odrazy světla z luminiových kuliček.

„Kam půjdeme teď?“

„Odkud se pořád berou?“

Skřítkci se snažili najít v úzkém prostoru cestu ven z obklíčení, ale tronoši jim nedopřáli ani malou chvíli oddechu. Doráželi na ně ze všech stran. Za každou zatáčkou tunelu na skřítky čekala další skupina bojovníků. Hemžilo se to tam hmyzími tronoši s trčícími trny, kteří běhali nejen po podlaze tunelů, ale také po jejich zdech a stropech. Mezi nimi se občas objevil tronoš-skřítek, změněný k nepoznání Trnovcovou temnou magií.

„Dál, pokračujte, musíte postupovat!“

„Tudy to nejde, je jich tu moc.“

„Tak do druhého tunelu, nemůžeme čekat, vzadu je dlouho neudrží.“

Skřítkci se tedy hrnuli vedlejším tunelem, ale i zde narazili na další odpor a cest, kudy se mohli dát, ubývalo. Téměř každý skřítek byl raněný a od začátku pronásledování měli již několik padlých.

„Proč jsme se sem vraceli? Bylo to bláznovství. Jak najdeme cestu ven?“

Skupina skřítků pokračovala dál a tunel je vedl pořád dolů do chladné temnoty.

„Kam teď, co budeme dělat?“

„Uštvou nás, ani nevíme, kam jdeme.“

„Bojane, co budeme dělat? Bojane!“

„Za mnou!“ překřičel všechny a všechno Bojanův velitelský hlas a jako první se tento obrovský skřítek vrhnul do ústí dalšího tunelu. I tento vedl skřítky stále níž do spodních pater.

„Držte se za mnou,“ křikl dozadu Bojan. „Musíme se od nich odpoutat a zkusit se zorientovat.“

Bojan teď pádil dolů, jak nejrychleji mohl, a zbytek skřítků se snažil držet s ním tempo. Poslední skřítki ve skupině se marně pokoušeli bránit dorážejícím trnonošům. Nesli štítů, aby se alespoň trochu kryli, a ve chvíli, kdy se o některý z nich někdo opřel, ohnali se po něm krátkým seknutím a utíkali dál. Tunel se před Bojanem různě klikatil a vybíhaly z něj boční cesty. Samotný hlavní tunel, kterým běželi, se každou chvíli větvil. Před sebou neviděl Bojan žádného z protivníků, ale za sebou jich slyšel spousty. Zadní voj skřítků zaostával a jednotliví skřítki se stávali snadnou kořistí trnonošů. Jednoho skřítku srazilo k zemi těžké kopí a ihned se do něj zakousla kusadla hmyzích trnonošů. Další byl sražen k zemi velkým pavoukem, který se na skřítku spustil ze stropu. Přitáhl si ho svými silnými nohama a skřítek se už z toho pevného sevření nedokázal vyprostit. O malou chvíli později byli podobným způsobem strženi další tři skřítki.

„Bojane, tohle už dlouho nevydržíme. Takhle to nepůjde, nemáme proti nim šanci.“

„Stůj, slyšíš? Musíme se bránit!“

Bojan slyšel dobře. Slyšel zoufalé volání svých mužů, ale nemohl se zastavit. Ještě ne. Musel najít vhodné místo, kde se pokusí trnonoše odrazit a zdržet co nejdéle. Bylo mu jasné, že všichni jejich nepřátelé jsou za nimi, protože už dlouho nenarazil na žádné trnonoše, kteří by je napadli z boku nebo z některého tunelu před nimi. To mělo jedinou výhodu. Trnonoši je mohli napadnout pouze z jednoho směru, zezadu. Bude tak snazší se bránit. Ale kolem bylo příliš mnoho chodeb, kterými je mohli trnonoši obejít nebo

předběhnout, takže jim nezbývalo nic jiného než utíkat dál temnotou. Co mu však dělalo největší starosti, bylo, že je trnonoši dokázali zatlačit tak hluboko pod zem, a on věděl, že s každým krokem dolů pro ně bude těžší dostat se zpátky na povrch. Bojan se při běhu snažil soustředit a rozhlížel se, kde by byla šance trnonoše odrazit, když tu se před ním otevřel prostor, kde se mohli o něco pokusit. Tunel se tam rozšiřoval do prostorné chodby, do které ze stran nevedla žádná další cesta. Jen na jejím konci se dál větvila na dvě ramena. Jedno vedlo nahoru a druhé dolů.

„Připravte se,“ uděloval v rychlosti rozkazy, „naše poslední muže nechte projít a buďte přichystaní po stranách. Jak proběhnou, přehradte chodbu štíty. Nechte do nich trnonoše narazit a braňte se ze všech sil. Ti, co mají kopí, budou tvořit druhou řadu za štíty a odrážet útoky. Musíte dávat pozor na ty, kteří umí lézt po stěnách.“

Bojan se sám postavil doprostřed chodby a začal přibíhající skřítky se štíty rozdělovat do stran. Když do chodby vběhl poslední, štíty se vyrovnaly v řadě. Stihli to právě v čas. Téměř okamžitě totiž z ústí tunelu vyběhli i trnonoši. Narazili na hradbu štítů a jejich první vlna padla. Do chodby se ale hrnuli další a hmyzí trnonoši už šplhali po stěnách. Skřítky je sráželi dolů. Napichovali je na svá kopí a zasahovali je šípy. Za každou cenu museli zabránit tomu, aby se jim trnonoši dostali za záda. I přes zmatek kolem a ohlušující křik vyhledal Bojan Radvana.

„Tak co myslíš?“ zeptal se ho. „Máme nějakou šanci? Jsme moc hluboko a tohle už dlouho nevydrtíme.“

„Já mám nápad,“ řekl Radvan. „Ale nevím, jaký osud nás čeká na konci té cesty. Je to zoufalá naděje a možná nás dovedu jenom do pasti.“

„Na tom teď moc nezáleží,“ zamračil se Bojan. „V pasti už jsme, a pokud něco nezkusíme teď, jsme ztraceni.“

„Dobře,“ přikývl Radvan. „Budeme potřebovat trochu času, takže musíme trnonoše zatlačit zpátky. Pak se všichni držte těsně za mnou. Půjdeme pořád dolů a snad najdu tu správnou cestu.“

„Dolů?“ vydechl Bojan. „Jsi si jistý? Celou tu dobu nás tam tronoši tlačí.“

„Tlačí nás dolů, protože se nám snaží zabránit dostat se na povrch. Předpokládají, že dole nás uzavrou a my nebudeme moct ven. Ale pokud budeme mít aspoň trochu štěstí, cesta tam bude. Jak jsem říkal, je to zoufalý plán a možná marná naděje.“

„Teď už je to myslím stejně jedno. Budu věřit tvému úsudku. Nyní je čas naučit tyhle tronoše bát se bojovných skřítků!“

Bojan zakřičel a vběhl se svou obrovskou obouruční sekerou přímo do nejprudšího boje. Jeho sekera opsala široký oblouk a podtala nohy několika tronošů, kteří se zhroutili na zem. Bojan byl zkušený bojovník a šla z něj hrůza. Jeho protivníci couvli. Ostatní skřítkci na nic nečekali a provedli rychlý výpad. Podařilo se jim zatlačit tronoše zpátky do tunelu.

„A teď utíkejte za Radvanem,“ křikl na ně Bojan a sám vběhl do tunelu, kam předtím zatlačili tronoše.

Skřítkci zůstali malou chvíli stát. Bojan vyrazil proti nepřátelům sám a z ústí tunelu se ozývaly hrozivé skřeky. Nechtěli nechat svého velitele bojovat samotného, ale byli zvyklí poslouchat rozkazy, a tak se přece jen otočili a utíkali za Radvanem.

„Honem, za mnou!“ volal na ně Radvan a jako první utíkal na konec chodby. Skřítkci se drželi za ním. Radvan pak vběhl do chodby napravo, která klesala dolů.

Skřítkci byli trochu zmatení, protože očekávali, že se budou pokoušet dostat nahoru, ale žádný nezaváhal a běželi za Radvanem. Za tu dobu, co ho znali, se ho naučili plně respektovat, stejně jako Bojana, a věřili, že dokáže najít cestu ven. Bojan se mezitím vrátil z chodby a za sebou neměl žádného tronoše. Ztěžka dýchal a byl zle poškrábaný, ale pořád stál pevně na nohou. Viděl posledního ze skřítků, jak mizí v tunelu na konci rozšířeného prostoru, a rozběhl se za nimi.

Pronásledování pokračovalo dál. Skřítkci teď měli malý náskok. Radvan ve předu hledal cestu a ostatní ho následovali. Mířil pořád dolů do spodních pater. Jako poslední utíkal Bojan. Každou chvíli se otáčel za sebe a naslouchal zvukům za nimi. Bylo jasné, že trnonoši se jich stále drží a zkracují vzdálenost. Škrábance ho pálily a v levém rameni cítil ostrou bolest. Právě tam ho kousnul jeden pavouk, který za to draze zaplatil. Rána však začínala pulzovat a on pomalu ztrácel cit v levé ruce.

Radvan se snažil udržet si čistou mysl a odhadoval, zda je opravdu na tom správném místě. Věřil, že dole najdou cestu ven, ale jeho víra ho mohla zklamat. Ten východ už tam dávno nemusel být, a navíc se k němu ani nemuseli dostat. Vše, co měl, byly jen dohady. Pokračoval však pořád dolů, v natažené ruce kuličku luminia, která mu zeleně osvětlovala cestu. Pak se mu náhle rozšířily oči. Našel, co hledal. Přímo před ním se objevily těžké dřevěné dveře s masivní závorou pobité železem. Otevíraly se do chodby před ním, a když jimi proběhl, věděl, že je na správném místě. V tu chvíli byl však Bojan znovu napaden. Zezadu na něj skočili dva mravenci a jeden z nich mu zapíchl do zad ostrý trn. Bojan klopýtl, ale neupadl. Jednoho mravence srazil na zem a přesekl ho sekerou. Druhého rozmáchl o zeď tak, že na ni narazil zády a smekl se po ní. Trn, kterým ho mravenec probodl, se zlomil a zůstal mu vězet v ráně. Pomalu mu docházely síly. Podíval se, jak daleko jsou skřítkci.

„Honem, utíkejte! Musíte sem za mnou!“ křičel na skřítky Radvan a sám se postavil u dveří tak, aby nepřekážel těm, co půjdou dovnitř, ale aby je zároveň mohl přirazit.

„Najděte tu něco, čím můžeme ty dveře zaklínit,“ uděloval rozkazy a popoháněl opozdilce.

Bojan mezitím bojoval v tunelu sám. Pokoušel se skřítkům získat čas. Hmyzí trnonoši se mu pletli pod nohama a snažili se ho strhnout na zem. To se jim však nedařilo a Bojan se oháněl svou sekyrou a ustupoval pomalu, ale vytrvale ke svým spolubojovníkům. Trnonošů kolem

něho bylo však příliš mnoho a spousta jich lezla po stropě a stěnách, takže ho předběhli a nebezpečně se přiblížili ke skřítkům. V tu chvíli se pohledy Radvana a Bojana setkaly a Radvanovi bylo jasné, že Bojan se až k nim nemůže dostat. Viděl to v Bojanových očích a oba věděli, že tohle je konec.

„Zabouchněte ty dveře, honem, než se k vám dostanou,“ zakřičel Bojan a dál bojoval proti přesile. Radvan stál u dveří a popoháněl skřítky, kteří dobíhali jako poslední. Někteří z nich se chtěli obrátit a jít Bojanovi na pomoc, když viděli svého velitele v tak beznadějně situaci, ale Radvan je strhával zpátky za dveře a dal jim rozkaz, aby zůstali, kde jsou.

„Zavřete dveře, hned!“ křičel Bojan.

Trnonoši již byli téměř u dveří. Radvan strhl posledního skřítku a naposledy se podíval na Bojana. Pak přirazil těžké dřevěné dveře. Právě včas. Závora zaklapla a Bojan zůstal venku sám.

„Co to děláš?“ křičeli na Radvana skřítkci.

„Tys ho tam nechal, musíme se pro něj vrátit!“

Jeden ze skřítků se pokusil zvednout závora, ale Radvan ho odstrčil a postavil se přede dveře.

„Přece ho tam nemůžeme nechat!“ volali skřítkci.

„Copak to nechápete?“ křikl Radvan. „Bojan se obětoval. Pro nás pro všechny. Jestli ty dveře otevřete, tak už jim neunikneme. Musíme ty dveře zabarikádovat. Hned!“

Skřítkci zůstali chvíli stát bez hnutí a dívali se na Radvana. Nikdo neviděl do jeho srdce a necítil tu tíhu a bolest rozhodnutí, které musel před chvílí udělat. Nechat svého velitele a svého přítele tam venku. Ale Radvan moc dobře věděl, že je to nyní on, kdo je velitelem, a byl to on, kdo ty dveře musel zavřít. Teď musel přimět skřítky, aby pokračovali dál. Věděl, že pokud je nezachrání, Bojan se obětoval zbytečně. A když se skřítkci dívali na Radvana, viděli to i oni. On je jejich novým velitelem.

Za dveřmi se mezitím ozývaly zvuky zoufalého zápasu. Výkřiky, skřeky a bušení. I přes dveře bylo poznat, že Bojan stále statečně bojuje, a najednou bylo ticho.

„Honem!“ křikl Radvan znovu. Musíme ty dveře zabarikádovat. Nanoste sem všechno, co tu najdete.“

Ted' už skřítci neváhali a poslechli. Za dveře nanosili vše, co měli po ruce – kusy kamení a jiného harampádí, a navíc dveře zapřeli několika vzpěrami. Skřítci dýchali námahou a čekali, co bude dál. Naslouchali tichu za dveřmi.

BUM!

Ozvala se hrozivá rána.

BUM!

Další a dveře zasténaly.

BUM!

Okolo rámu dveří padala hlína.

BUM!

Dvě vzpěry zapraskaly a odskočily od dveří.

Skřítci rychle přinesli další a přihodili další kamení.

BUM!

Další rána.

Radvan se ujistil, že vše co nejpevněji drží, a doufal, že dveře vydrží dostatečně dlouho, aby se jim podařilo zmizet.

BUM!

Další mohutná rána a ve dveřích to hrozivě zapraskalo.

„Co budeme dělat teď?“ ptali se skřítci.

„Pojďte za mnou,“ řekl Radvan. „Musíme ještě kousek níž. Jsme tam, kde máme být, ale jestli nás dole čeká vysvobození, to nevím. Možná se budeme muset připravit k poslední obraně.“

Naposledy se podíval na zabarikádované dveře.

BUM!

Radvan se rozběhl a už se nerozhlížel napravo ani nalevo. Minul dvě strážnice, které teď byly prázdné, a po chvíli doběhl na místo, kde se chodba rozšiřovala. Byl tam kousek suché země a za ním byla vodní hladina. Stěna tunelu tam prudce klesala a ztrácela se ve vodě. Voda byla klidná a všechno bahno a usazeniny byly na dně. Ve vodě bylo vidět schodiště, které se kousek pod vodou rozdvojovalo. Jedno podlaží pak ubíhalo do temnoty a druhá část schodiště klesala ještě o jedno patro níž.

„Co to má znamenat?“ Tohle je ta tvoje cesta ven?“ překřikovali skřítkci jeden druhého.

„No jistě, mohlo mě to napadnout,“ zabručel Radvan. „Bylo to nejspodnější místo jeho pevnosti a je jasné, že se tu voda ještě pořád drží. Cesta nahoru existuje, ale musíme ještě kousek dolů. Dolů pod hladinu.“

„Cože, chceš nás snad utopit?“

„To ne. Kobky jsou proražené a v té poslední je tunel, který vede nahoru. Hladina není naštěstí moc vysoko, takže stačí jen doplatvat dostatečně daleko.“

Radvan se rozhlédl po ostatních, ale nikomu se pod vodu moc nechtělo.

„Je to jediná cesta ven,“ řekl. „Trnonoši jsou pořád za námi, takže si můžete vybrat – zůstat tady a počkat, až se jim podaří prorazit dveře, nebo riskovat, že se utopíte a alespoň se pokusit dostat se pryč.“

Všem bylo jasné, že má Radvan pravdu, a tak se začali chystat. Dole museli nechat skoro všechny své zbraně, hlavně štíty a dlouhá kopí. Někteří tam chtěli nechat všechno, aby se jim lépe plavalo, ale v tom jim Radvan zabránil.

„Až se dostaneme nahoru, je možné, že budeme zbraně ještě potřebovat. Můžeme tam narazit na další spoustu trnonošů a měli byste mít alespoň něco, čím se dá bránit.“

Když byli všichni nachystaní, došel Radvan opatrně k vodě. Byla studená, a jakmile do ní vstoupil, kal na dně se rozvířil.

„Snažte se držet pohromadě. Ti, co půjdou poslední, už ve vodě nic neuvidí.“

Pak si zastrčil rozsvícenou luminiovou kuličku do výstroje, zhluboka se nadechl a jako první se ponořil pod hladinu.

Tobiáš napjal luk tak, že se tětíva dotýkala jeho tváře. Zklidnil dech a očima se zaměřil na svůj vzdálený cíl. Zvolna vydechl a pak povolil napětí. Tětíva mu sklouzla přes bříska prstů a luk zadrnčel. Šíp vylétl a vmžiku se zabodl téměř do středu terče. Tam zůstal trčet a ještě chvíli vibroval.

„Dobře, Tobiáši,“ pochválil ho trenér.

Tobiáš nevzrušeně vložil další šíp do tětivy a celý proces zopakoval.

„Skoro čistý střed,“ ozval se trenér. „Jen tak dál, chlapče.“

Tobiáš znovu vložil šíp do tětivy a napjal luk. Tentokrát se mu však oči zahleděly dál, než byl jeho terč. Myšlenkami zabloudil do minulosti a znovu je uviděl. Žhnoucí žluté oči. Dva světelné body plné nenávisti. Oči, které tak často vídal ve svých nočních můrách.

„Tobiáši, střílej, musíš vystřelit! Tak střílej, na co čekáš?“

Ty výkřiky k němu doléhaly jakoby z velké dálky. Znovu pocítil tu smrtelnou hrůzu jako bodnutí u srdce a viděl nad sebou čnít tu obrovskou postavu porostlou trny. Zavřel oči a pevně přitiskl víčka. Vydechl a znovu oči otevřel. Bylo to pryč. Před ním bylo jen travnaté hřiště a padesát metrů od něj okrouhlý terč. Rysy ve tváři mu ztvrdly. Zvolna uvolnil tětívu a vypustil šíp. Ozvala se dutá rána dopadu a šíp trčel v terči přímo uprostřed.

„Výborně, Tobiáši,“ ozval se znovu trenér. „Pokud tohle předvedeš i zítra na závodech, tak nemáš konkurenci.“

Trenér pak ještě chvíli pokračoval o tom, jak dlouho už touží, aby některý z jeho svěřenců zase vyhrál závody v lukostřelbě, které jeho škola pořádala vždy poslední den školního roku. Tobiáš ho však příliš neposlouchal. Střelbu z luku trénoval z úplně jiných důvodů, ale vlastně ani nevěděl, proč u toho vydržel tak dlouho. Když se vrátili ze světa skřítků, přišlo mu to jako samozřejmost a trénoval velmi urputně.

Myslel si, že je jen otázkou času, kdy pro něj Trnovec zase přijde nebo se u jeho postele objeví skřítki jako tehdy. A on musel být tentokrát připravený. Vždyť tu přece bylo proroctví a on nepochyboval, že se naplní. Sám Mechoděd mu říkal, že se do říše skřítků jednou vrátí. Pak ale uběhl rok, potom druhý a po skřítcích jako by se slehla zem. Nezahlédl už ani jednoho. Tolik dní a tolik nocí proseděl na zahradě, někdy dokonce přímo u kmene dubu, ale žádný za ním nepřišel a ani se mu neukázal. Co se jenom mohlo stát? Odešli skřítki pryč nebo v něj přestali věřit? To byly otázky, kterými se trápil. Roky však plynuly dál a teď už to bylo příliš dlouho, co byl v říši skřítků, a stále se žádný z nich neukázal. Nikdy však ve svém tréninku nepolevil. Snad jako jediný z celé rodiny.

Tatínek i maminka se pokoušeli na celou věc zapomenout a odmítali o tom mluvit. Přáli si, aby i jejich děti zapomněly. Malá Izabela si celý pokoj vyzdobila skřítky a malými vílami a z celé té historie se stal její pohádkový svět. Vypadalo to, že vzpomínky na to nejhorší nějak vytěsnila z paměti. A Elizabeth? Ta byla nejprve stejná jako on. I na tréninky chodila pravidelně a trénovala stejně urputně. Ale postupně o všechno ztratila zájem. Chodila ven se svými kamarádkami a teď se Tobiášovi vzdálila úplně, protože ji přijali na vysokou školu a domů se vracela jen jednou za čas. On zatím zůstal doma, chodil dál do školy a jedním z jeho mála zájmů byla lukostřelba. Zbytek tréninku ani pořádně nevnímal. Střílel zcela automaticky, ale i přesto byl jeden z nejlepších.

„Tak co, kam dnes vyrazíme?“ zeptal se ho jeho kamarád Tomáš, když bylo po tréninku. „Domluvila se celá parta a vypadá to, že asi skončíme v kině. Půjdeš?“

„Ne, dnes nemám na nic náladu,“ vymlouval se Tobiáš.

„Co děláš? Co ti zase přelítlo přes nos?“